Ще б кілька слів, хоча би зо два,
і все – на місці, все – як слід.
Лежить у голові, як лодва,
стара, сліпа залежність від…

Та що перелік і для кого?
Спочатку хоч собі втовкмач,
що не в старого й не в сліпого
питать за кожну із невдач.

В дні золоті і в ночі срібні
ти не співав псалми, не звик.
Для цього не такі потрібні
душа, і шкіра, і словник.

Ти вибрав із усіх мелодій
мотив отав у Космачі.
Косити ходиш, ніби злодій, –
нечутно, крадьки і вночі.

Ти думав: тут музикам грати?!
На всі ці гори й небеса
молись, аби пекла у п'яти
хоч ворога твого коса.

Останні виють пси пастуші,
останні моляться уста,
цілуючи досвітні душі…
Вони

приходять

неспроста!

Одна при одній! Ніде стати…
За крок від правди і біди
вже й ворогу шепочеш: брате,
прикошуй

прадідів сліди…

Як звіра, гладиш проти шерсті
оцей покіс, оцей поліг,
оцей узір, де жоден хрестик
не вишитий для губ твоїх.

Уже й коса не косить – миче
з корінням… Вже в землі вона
Собі шепочеш: чоловіче,
якій худобі Ці сіна?

Останні виють пси пастуші,
останні моляться уста,
цілуючи досвітні душі…
Вони

приходять

неспроста!

Невже ти косиш на чужому,
спиною вчувши вила з тьми?
Якщо й вертатимеш додому,
невже співатимеш псалми?